

1920 nemohl tedy jinak rozuměti, než v tom smyslu, že žalobce Kuno K. opožděnou opravu odmítne. Právem proto odvolací soud dospěl k závěru, že se žalobce choval dle předpisu § 1167 obč. zák.

Čís. 1624.

Námítka poukázaného, odvozovaná z nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., nespadá pod námítky, vyznačené z § 1402 obč. zák.

Závazek poukázaného vůči příjemci poukazu jest abstraktním, nezávislým na právním poměru mezi poukazatelem k poukázanému.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1922, Rv II 14/22.)

Firma R. ve Vídni byla dlužna žalované pobočce banky B. v Krnově 25.941 K, kterýžto peníz složila dne 8. února 1919 u hlavního ústavu banky A. ve Vídni k dobru žalované banky, načež žalující pražská filiálka banky A. tento peníz se 14 K 40 h úroků, úhrnem tedy 25.955 K 40 h na poukaz jmenovaného hlavního ústavu ve Vídni rovněž hotově a v korunové měně ze svých hotovostí u banky B. v Praze na účet žalované bankovní filiálky složila a banka B. v Praze tuto částku téhož dne také přijala. Opírajíc se o vládní nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., domáhala se žalující pražská odbočka banky A. na odbočce banky B. v Krnově vrácení zaplaceného peníze. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Platnost nařízení vlády Československé republiky ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., netřeba v pochybnost bráti a lze též připustiti, že jím zakázány jsou též platy bezprostřednímu věřiteli, pro což mluví nejen jeho účel, zabrániti v tuzemsku rozmnožení starých rakousko-uherských korunových bankovek, nýbrž i jeho zřejmě nikoliv bez úmyslu zvolené, zcela všeobecné znění. Žalující bankovní filiálka nemůže se však odvolávati na toto nařízení ohledně sporného platu, poněvadž tímto nařízením zakázaný převod byl skončen již přijetím příkazu banky A. ve Vídni žalující bankovní filiálkou a to, co se po tom stalo mezi žalující bankovní filiálkou a žalovanou (jejím hlavním ústavem) v Praze, tedy mezi dvěma tuzemskými bankami, neodporuje již zmíněnému nařízení vlády. Než odvolatelka nemůže se odvolávati na zmíněné nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. ani proto, že tam obsažený zákaz sama překročila a tudíž již z tohoto důvodu podle všeobecných právních zásad nemůže se dovolávati soudní ochrany proti případným škodlivým následkům tohoto přestupku. Avšak žalující strana nemá ani podle ustanovení občanského zákoníka nároku na vrácení. Ustanovení §§ 1401 až 1403 a zvláště ustanovení § 1402 obč. zák. nepřichází tu v úvahu, poněvadž poukaz byl proveden a nejedná se tudíž o uplatnění nároku příjemcova proti tomu, jemuž byl poukaz dán, vůči němuž ovšem lze činiti jen námítky v § 1402 obč. zák. označené.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

I kdyby se mělo za to, že také placení přímému věřiteli jest stíženo zákazem, vysloveným v nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n.,

nemohla by se přece žalobkyně s úspěchem dovolávat tohoto nařízení k opodstatnění žalobního nároku. Lze plně souhlasiti se žalovanou potud, že právní poměr mezi firmou R., žalobkyní a žalovanou jest úplnou poukázkou (asignací) po rozumu §§ 1400 a násl. obč. zák. Žalovaná byla firmou R. zmocněna, vybrati plnění u žalobkyně, a tato, byvši prostřednictvím své vídeňské ústředny zmocněna, plniti žalované na účet firmy R., přijala a provedla poukázku. Kdyby byla žalobkyně vůči žalované pouze přijala — ale neprovedla — poukázku, byla by mohla žalované, naléhající na plnění, dle § 1402 obč. zák. činiti jen takové námitky, které se týkají platnosti přijetí, nebo vyplývající z obsahu poukázky, nebo z jejích osobních vztahů k žalované, tedy nikoli námitku, odvozovanou nyní z nařízení vlády ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., poněvadž tato nespadá pod námitky naznačené v § 1402 obč. zák. Z toho však plyne s nezbytnou logickou důsledností, že když žalobkyně poukázku nejen přijala, nýbrž i provedla, nemůže, skrývajíc se za zákaz, vyslovený v dotčeném nařízení, pod nijakou záminkou, tedy ani pod rouškou nároku dle §§ 1431, 1174 obč. zák., požadovati od žalované zpět to, co jí plnila. Jestli — jak žalovaná zcela správně vytkla — závazek poukázaného, jenž přijal poukázku, vůči příjemci poukázky a b s t r a k t n í, t. j. nezávislý na právním důvodu mezi poukazatelem a poukázaným, jakož i mezi poukazatelem a příjemcem poukázky. Žalobkyně v dovolacím spise sama zdůrazňuje, že podkladem žalobního nároku jest p o u z e a j e d i n ě z á k a z, vyslovený v nařízení vlády ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., a neplatnost převodů tamže naznačených. Když tedy podklad ten jest vratký, byla žaloba právem zamítnuta též odvolacím soudem a není tu uplatňovaného dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s.

Čís. 1625.

Doručena-li žaloba jiné osobě téhož jména, již žalobce žalovati nemíní, a tato osoba k líčení se dostavila, může učiniti pouze návrh na přisouzení útrat, nikoli však na zamítnutí žaloby a soudci náleží, by po vysvětilení věci odsoudil žalobce k náhradě útrat, žalobu pak dal doručiti osobě vskutku žalované.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1922, Rv II 90/22.)

Žalobce označil žalovanou stranu Raimunda H-a pouze křestním jménem a příjmením bez dalšího dodatku, nevěda, že téhož jména jsou osoby dvě, rozlišující se poznačením starší a mladší. Žaloba, zadaná na okresním soudě, doručena byla Raimundu H-ovi staršímu, ač vlastně měl býti žalován Raimund H. mladší. Raimund H. starší se k nařízenému líčení dostavil a navrhl zamítnutí žaloby. Procesní soud první stolice návrhu vyhověl a přisoudil Raimundu H-ovi staršímu útraty, jež mu vzešly doručením žaloby a jednáním při roku. Odvolací soud rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Soud odvolací se připojuje úplně k vývodům prvního soudce, že totiž žaloba byla doručena osobě, kterou žalobce v žalobě sám označil. Tím byl spor s Raimundem H-em st. podle zákona zahájen a ježto též navrhl při ústním líčení, by žaloba byla zamítnuta, a žalobce ani netvrdil, že Raimund H. st. mu něco dluhuje a jeho odsouzení